

Nummer 18 | 15. SEPTEMBER 1937 | 86. Aargang

Mormonismens Betydning

af Aubrey J. Parker.

Der findes uhyre mange Mennesker i denne vor travle Verden, der er ivrige efter at faa at vide, hvad Mormonismen betyder. De kommer ikke til vore Møder, men de ønsker at faa Oplysninger, som de kan stole paa, om denne Bevægelse, som strækker sig over hele Verden og som skænker de Mennesker store Fordele, der tilslutter sig dens Principper. Det er i Haab om, at denne Artikel maa kunne give en klar og tydelig Skildring af »Mormon« Lærdommene, at den fremkommer.

Mormonismen, som er det Navn Folk har givet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Læresætninger, betyder for det første: Gengivelsen i vore Dage af direkte Aabenbaring fra Gud til Mennesket. Jeg vil gerne sige med Henblik derpaa, at der findes Hundreder af Tusinder nulevende Mænd og Kvinder, der tror, at Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus virkelig talte til den unge Mand Joseph Smith naar og hvor han siger de gjorde. Af disse er ikke alle Medlemmer af »Mormon« Kirken.

De finder paa Jorden i Dag en Organisation, som uden Tvivl er enestaaende i sin Art. Grundlagt af en ulærd ung Mand i det nittende Aarhundrede, men som nu fungerer med en saadan Præcision, at Folk forundres. En Organisation saa fuldstændig, at den berører hvert eneste Medlems Interesse fra Vuggen til Graven — ja endog før og efter.

Mange har læst Frelserens Ord til denne Dags Profet,

og de ved, at de er ægte og uforfalskede, endskønt de ikke allesammen antager Lærdommene.

Tusinder af Mænd og Kvinder er blevet Medlemmer af denne Kirke, som bærer Jesu Kristi Navn, siden Gud talte til den unge Mand Joseph Smith.

Mormonismen betyder, at Gud taler til sine Børn paa Jorden *i Dag* og særligt til »sine Tjenere, Profeterne« i Opfyldelsen af Profeten Amos' Ord: »Thi den Herre, Herre gør ikke noget uden, at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.« Akkurat saadan tror hans Folk i Dag.

Mormonismen betyder, at Gud i Virkeligheden leder og styrer sin Kirke og sit Rige paa Jorden i Dag — denne Kirke, som kaldes Jesu Kristi Kirke efter guddommelig Befaling. Kirken, der har ca. ¾ Million Medlemmer erklærer overfor Verden i Dag, at Himlens Gud og hans Søn Jesus Kristus er de virkelige Ledere af denne Organisation, som ledes af Profeter og tolv guddommeligt udvalgte Apostle. Dens Tilhængere tror — uden nogensomhelst Indskrænkning — at Jesus Kristus har vist sig — at han »pludselig kom til sit Tempel« — en Bygning, indviet til hans hellige Navn. De er overbevist om, at de Mænd, som staar i Spidsen for Kirken, i Virkeligheden er inspireret af den Helligaand (som er den tredie Person i Guddommen) til at gøre de rette Ting i det rette Øjeblik og paa rette Sted, naar de handler i deres officielle Kald. Og at de Hellige, som adlyder de Raad, der gives dem, virkeligt ledes til at handle som Pligten byder og som Guds Hellige skulde gøre.

Mormonismen betyder for det andet, at Jesu Kristi rene og uforandrede Evangelium er blevet gengivet til Jorden i dets Fylde, at det ikke har været nødvendigt at forandre noget ved det siden dets Indførelse i 1830, at Profeten Joseph Smith var det menneskelige Redskab i Guds Hænder, hjulpet af Engle (opstandne menneskelige Væsner) til at fuldføre Genoprettelsen af Kristi Kirke, at den Bog, han modtog ved guddommelig Mellemkomst og oversatte »ved Guds Gave og Kraft« er Guds Ord til Menneskene og indeholder det samme Evangelium, som Adam, Noa, Abraham og de andre Profeter havde og lærte. Det vil sige, det er det gamle, gamle Evangelium, som er ældre end noget andet, for det var »før Verden var«, at dette Evangelium er »Guds Kraft« til Frelse for *alle,* som tror og adlyder og vil bringe dem Ophøjelse, der er trofaste i alle Ting, at Mennesket kan faa guddommelig Kraft og Vejledning ved Adlydelse af dets Principper, »at alle Mennesker kan blive frelst ved Adlydelse til dets Love og Ordinanser«, at baade fysisk og aandelig Sundhed vil blive Resultatet af at leve i

Harmoni med Gud og hans Love, der alle er stemmende med det sande Evangelium, at »dette Riges Evangelium skal prædikes til hele Verden som et Vidnesbyrd, og da skal Enden komme« — hvad der kun vil blive en glorværdig Begyndelse for alle dem, som har vist sig værdige til at bære Jesu Kristi Navn.

Mormonismen siger, at Guds Ord baade kan fortolkes naturligt og aandeligt, at den siger, hvad den mener og mener, hvad den siger og med Lethed kan forstaas, hvis den modtages i Ydmyghed, at Guds Love er uigenkaldelige, at han selv adlyder dem.

Mormonismen paastaar, at »et underfuldt Værk er ved at komme frem ved guddommelig Hjælp i Menneskets Liv, at Gud i sin Himmel kontrollerer og leder denne Sfæres Bestemmelse, at denne Kirke har den guddommelige Sandhed, og at dens Ordinanser er af væsentlig Betydning og med Virkning, naar og kun naar de udføres af Præstedømmet og ikke vil fejle i Udførelsen af Guds Hensigter.

Det lille og svage Menneske kan ikke reducere det til intet. Hvis disse Lærdomme er af Gud, vil de bestaa, trods Menneskers Modstand. Mormonismen siger, at Mennesket kan naa Højdepunkterne, hvis det vil, ved at forene sig med Guds Kirke og Rige, for Guds Rige vil komme paa Jorden, et konkret og haandgribeligt Rige blandt Menneskene til Trods for, hvad Folk siger og gør. Mennesket bilder sig ofte ind at forstaa noget, men Gud *ved*, og det er den Kundskab, der gør, at han er Gud. Han kender »Enden fra Begyndelsen«, og hans Værk vil blive virkeliggjort i rette Tid.

Mormonismen bringer det Budskab, at alle Mennesker er Guds Børn, enten de gode, onde eller ligegyldige, og at saa godt som alle i Forhold til deres Trofasthed vil blive Arvinger til en eller anden Grad af Frelse ved Jesu Kristi Blod.

Mormonismen siger, at Livet aldrig vil blive tilintetgjort, at det er guddommeligt i selve dets Natur, at Gud virkelig er Gud og Fader til hver Mand og Kvinde og hvert Barn paa Jorden, og at enhver som saadan har Krav paa hans Godhed og Barmhjertighed.

Mormonismen forkynder et større Haab for Menneskeheden. Den giver Mennesket en solid Grund. Den giver visse Sandheder — ikke Hypoteser. Den spekulerer ikke. Den er grundlagt paa fuldbyrdet Sandhed. Og dens Budskab til Verden kan siges i disse faa Ord: »*Saa siger Herren*«.

Albert E. Bowen af de tolvs Raad.

Albert Ernest Bowen blev født den 31. Oktober 1876 i Henderson Creek nærved Samaria i Idaho. Han var den syvende af ti Børn og den yngste Søn. Hans Forældre, der var af fin engelsk Slægt, var Pionerer; Faderen, David Bowen, kom til Utah i 1856 med et Haandkærreselskab, og Moderen Annie Shacketon Bowen gik tværsover Sletterne med et Oksespandsselskab i 1860. De var fulde af Tro og ikke bange for Arbejde, og de lærte deres Børn Arbejdets Værdi og Skønhed og Nødvendigheden af Troens Gave.

Ældste Bowen tilbragte sine første Aar paa en Farm. Hans Hjem var nærmest fattigt, og hans smaa Fortjenester maatte ligesom de andre Børns hjælpe med til at opretholde Livet for den store Familie. Familiens Vanskeligheder var mange. Førend Albert Bowen blev født, manglede de ofte Livets Nødvendigheder; men ikke desto mindre mødte de Livets Kamp med Tro og uforfærdet Mod. De faldt hver Aften i Søvn med Taknemmelighedens Bøn i deres Hjerter.

Albert E. Bowen kendte Livets Værdi, da han endnu kun var et Barn. Han lærte igennem streng Erfaring Tidens Værdi og udnyttede den derfor. Han var hensynsfuld imod dem, som han kom i Berøring med. Han lærte at paaskønne et velordnet Hjems Disciplin. Den Lydighed, som han viste imod sine Forældre, var ikke en Pligt, som han modstræbende udholdt, men et Privilegium for ham. Hans Hjemmeliv var bygget paa Kærlighedens Princip, Retskaffenhed og strengt Arbejde. I disse Dage var den Tanke, der var herskende i hans Sind: »At det, der er godt nok at have, er ogsaa godt nok til at arbejde for.«

Familien Bowen var velorganiseret og følgeligt var der en fuldstændig Forstaaelse imellem Fader og Moder og Sønner og Døtre. Løsningen af Familiens Problemer blev delte imellem Familiens Medlemmer. De var enige om, at de alle skulde modtage saa god en Skoleuddannelse som muligt, og de benyttede derfor Skolerne saa meget som deres smaa Midler tillod det.

Albert Bowen og hans Broder Charles forlod Samaria en tidlig Efteraarsdag i Aaret 1896 for at rejse til Logan for at studere paa Brigham Young College. Deres Opnaaelser her var meget store, og de fik begge en særlig Udmærkelse. Efter at have taget deres Eksamener studerede Charles videre i Geologi og blev efter at have faaet en god Uddannelse i Øststaternes Universitet den øverste Geolog i Stan-

dard Oil Company, hvilken Stilling han indehaver endnu i Dag; Albert E. Bowen studerede Jura i hvilket han har drevet det vidt.

Ældste Bowen modtog straks efter sin Eksamen et Kald om at gaa paa Mission til Tyskland. Førend han rejste ægtede han Frk. Aletha E. Ruder fra Hyde Park, Utah. Hun arbejdede under hans Fraværelse paa et Kontor i Logan og bidrog med sine smaa Fortjenester til at holde ham paa Mission. Ældste Bowen blev en dygtig Missionær. Han modtog alle de Kald han fik, og hans intelligente Bidrag til Missionslivet hjalp til at forfremme Guds Værk. Han blev hæderligt afløst efter at have tilbragt tre Aar i Missionsmarken.

Da han kom hjem, modtog han en Stilling i Brigham Young College. Denne Stilling havde han indtil 1908 og blev anerkendt som en meget dygtig Lærer. Han indprentede sine Elever Retfærdighedens Principper — at tænke og handle ærligt —. Han forsøgte aldrig at undervise medmindre han selv klart forstod Emnet.

I 1908 begyndte han at studere i Chicago Law School, hvorfra han i 1911 tog sin Eksamen med Udmærkelse som Dr. juris. I denne Institution saavel som i de andre Skoler, hvor han havde gaaet, modtog han Æresbevisninger og Anerkendelse. Da han havde taget sin Eksamen fra Universitetet »Chicago Law School«, blev han udvalgt som Medlem af den juridiske Æresklub. »The Order of the Coif«. Kun tre Mænd af hver Klasse bliver udvalgt til denne Klub, og Albert E. Bowen var en af dem.

Albert E. Bowen er Fader til Tvillingerne Albert og Robert Bowen. Deres Moder døde i 1905, da de blev født. Sønnerne har begge været paa Mission i Tyskland og ligeledes begge gaaet paa Universitetet. De er beskæftiget med Jura, den ene i San Francisco og den anden i Salt Lake City. De er meget lig deres Fader i fysisk Udseende og Karakter.

Efter at Broder Bowen havde taget sin Eksamen fra Chicago Law School traadte han ind i Sagførerfirmaet Nebeker, Thatcher og Bowen i Logan. Under sit Ophold der vandt han hele Samfundets Tillid og havde mange betroede Stillinger. Han var altid en frygtløs og ivrig Forsvarer af Retfærdighed. Folkene i Logan henviser til ham som en ivrig og intelligent Lærer, Sagfører og offentlig Tjener.

I 1920 flyttede han til Salt Lake City og blev Medindehaver af Sagførerfirmaet Clark, Richards og Bowen. Han leder nu Firmaet Bowen og Quinney. Hans Arbejde som Sagfører har bragt ham i Kontakt med alle Befolkningsklasser. Han har behandlet de forskellige Personers Problemer med den samme Akkuratesse og Ærlighed som de

store Korporationer, som han har behandlet. Han staar udadlelig i sin Profession og er anerkendt som en af Vestens dueligste Sagførere.

Ældste Bowens Opnaaelser er mange. Han har aldrig et Øjeblik mistet Synet af det religiøse Livs Værdi. Han har aldrig afslaaet noget Kald, der er blevet givet ham af Kirkens Autoriteter. Han har altid ydet sit bedste, idet han har tænkt, at intet mindre end hans bedste vilde være tilfredsstillende. Han har altid haft den Tanke, at den største Tjeneste, som et Menneske kan gøre for andre, er at bringe dem i Fællesskab med Kristus. Han har arbejdet i Religionsklasser, Søndagsskoler og Ungdomsforeninger. Førend han flyttede til Salt Lake City var han Præsident for Cache Stavens Søndagsskoler i fire Aar, i hvilket Tidsrum Søndagsskolearbejdet gjorde stor Fremgang. Kort Tid efter sin Ankomst til Salt Lake City blev han Medlem af Søndagsskolens Hovedbestyrelse. I denne Organisation arbejdede han indtil i Januar 1935, da han blev kaldt som Præsident for Unge Mænds Gensidige Uddannelsesforening. Han har arbejdet i dette Kald med Værdighed og Kraft og har vundet sine Medarbejderes Respekt.

Broder Bowens gode Egenskaber er mange. Fremragende er hans Venskab, Loyalitet og Tro, at kende ham er at paaskønne den stille Magt, som altid udstraaler fra hans Personlighed. Beskedenhed uden Paatagethed karakteriserer hver af denne ædle Mands Bevægelser. Hans Venskab er ægte. Det er bygget paa Kærlighedens Princip. Han vilde med Glæde opofre alt for sine Venner. Venskab er for ham mere end en forbigaaende Frase. Han tillader aldrig, at en Vens gode Navn bliver plettet ved grimme Ord. Han bevogter sin Karakter som en hellig Ting. Hans Loyalitet er dyb og fin. Han har været tro imod enhver Tillid, der er blevet vist ham. Hans Loyalitet imod Kirkens Præsidentskab og Generalautoriteter er uden Mangel. Han elsker, hvad der er ret, og de, som gør ret.

Tro har lært Albert E. Bowen at se opad og ikke ned. Hans Kontakt med Gud har været ægte, inderlig og hellig. Han har søgt sin Skaber igennem Bøn, Ydmyghed, Beslutsomhed og Arbejde. Hans fordringsløse Holdning overfor Folk og Ting har bragt ham taknemmelige Hjerters Tak, og nu, da han har faaet en ophøjet Stilling — er blevet en Jesu Kristi Apostel —, forenes vi i vore Tanker, Ord og Handling i, at Gud igennem sine Tjenere har udvalgt en fortræffelig, dygtig og mægtig Mand.

Glemte Riger

af Ældste A. Z. Richards, jun.

For ikke længe siden undersøgte jeg paa et Bibliotek Listen over de Bøger, som var tilgængelige om arkæologiske Emner — Litteratur, som vil hjælpe mig med at blive bekendt med de Lande i Verden, som jeg ikke har været heldig nok til at besøge. Nogle af Titlerne, som jeg læste, var: Udgravninger i det hellige Land, Ægyptisk Etnologi, Oldtidsbyer i Østen og Pyramidernes Mysterium. Men det var en særlig Gruppe af Bøger, som fangede min Opmærksomhed — Erobringen af Maya, Oldtidsamerika, Mystiske Byer, Rejser i Yucatan, o. s. v. Det var interessant at finde ud af, at et betydeligt Antal af de sidstudgivne Bøger om Arkæologi var blevet skrevet om Opdagelserne i Meksiko og Centralamerika.

Hvilken en interessant Rejse det vilde være, om vi kunde rejse til Meksiko og se dens Underværker.

Vi vil ikke finde noget andet Land i Verden, der er rigere paa Romantik og Historie, og dog maa vi undre os over, hvor fremmed og ukendt denne Del af Verden var for nogle Aarhundreder siden. I Europa endog drømte Menneskene ikke om, at der var andre Lande eller andre Folk, førend det 15. Aarhundredes Udforskning. Kolumbus troede, at han var sejlet til Indien. Han fandt Mennesker der — røde Mænd — og han kaldte dem Indianere, det Navn, som har eksisteret indtil i Dag.

Saa fra det 16. Aarhundredes Historie kommer Historien om Meksikos Erobring af Spanierne — en Historie, der næppe finder sin Lige i Digtning. Kortez og hans Bande af dristige Erobrere fandt en høj Civilisation, der passede sammen med den, der fandtes i andre Dele af den nye Verden. Men det er ikke det Folk, som Kortez fandt, som vi er mest interesserede i. Det er de ældgamle Civilisationer, som ikke efterlod sig andre Minder om deres Eksistens end Resterne af Byer og Stenpaladser — Civilisationer, der er højere end den, som Kortez fandt, — som vækker vor Opmærksomhed.

Fra Yucatan til Sonora er Meksiko opfyldt af Monumenter i Stenstruktur, stumme Vidner om store Nationers Oprindelse og Fald. I dette Tropelands Jungler saavel som i dets tempererede Bjergdale findes der Rester af store Byer, deres Templer og deres Pyramider. I Cholula i Sydmeksiko ligger Verdens største kendte Pyramide, hvis Grundflade maaler 1400 Kvadratfod, og hvis Højde er næsten 200 Fod.

Selvom denne Pyramide ikke rager saa højt op i Luften, saa er den dog meget større end de store Cheopspyramider i Ægypten og vilde udfordre moderne Konstruktion.

Næststørst er den massive Solpyramide i San Juan Teoteihuacan i Meksiko. Dette Bygningsværk, der er 216 Fod, bestaar af fem forskellige pyramideformede Afdelinger eller Terrasser, som bliver snævrere, som de hæver sig opefter. En brudt Række af fladtrampede Trin fører fra Jorden op til Toppen, som for et Aarhundrede siden var smykket med et smukt Tempel.

Nord og Vest for Solpyramiden ligger den lille Maanepyramide, der er fuldstændig konstrueret af Jord og vulkansk Sten. Ydersiden paa dette Monument er ligesom Solpyramiden dækket med Murværk og Cement. Var Cement kendt for femten hundrede Aar siden? Ja, af den vestlige Verdens Indbyggere.

Der er blevet fundet Farver og Farvestoffer imellem Ruinerne i Meksiko, som ikke kan eftergøres i Dag. Udgravninger har afsløret, at der er blevet lagt et Dræningssystem af Tegl nærved mange Bygninger — disse ældgamle Huse var udstyret med en Slags Blikkenslagerarbejde. I Sandhed alt, som er blevet fundet, viser, at Centralamerikas og Meksikos gamle Racer havde en høj Kultur, nøjagtige Ideer om visse Kunstarter og Videnskaber og bemærkelsesværdig teknisk Kundskab.

Hvis en rejsende forlader Centralmeksiko og rejser imod Øst ind i Yucatan Peninsulas Jungler, kan han besøge de nyere Byer i Maya, endskønt disse ogsaa er forladte. Videnskaben forklarer, at alle Byerne i Yucatan er blevet opbygget efter det 5. Aarhundrede. Førend denne havde Mayaerne haft Fremgang i, hvad der nu er kendt som Tabasco og Campeche Staterne i Meksiko og Guatemala, Centralamerika.

Den fremtrædende Oldtidsby, Chicken Itza, der var beliggende i Yucatans Hjerte, laa uforstyrret hen i dens Overbevokselse af Vegetation i adskillige Hundrede Aar, førend den for nogle faa Hundrede Aar siden blev opdaget af nogle Udforskere. Den antages at være grundlagt omkrig Aar 530 efter Kr. og at være opvokset til den største By i denne Egn. Aar 668, fortæller Arkæologerne os, blev Byen forladt for en Tid, men Mayaerne vedblev med at leve i det omliggende Land og endelig til sidst tog den i Besiddelse for at forlade den for bestandigt i 1348. Aarsagen til disse Omskiftelser er ikke blevet opdaget, men nogle tror, at det skyldes Krige, ugunstige Forandringer i Klimaet eller Udtømmelser af Jordens Frugtbarhed til et Punkt, hvor den er blevet unyttig.

Besøgende undrer sig over de Bygningsværkers Skønhed, som findes i Chichen Itza, men fremfor alt undrer de sig over de Folks Snildhed, som opførte dem. Det mest fremtrædende Bygningsværk i Arealet er kendt som El Castillo eller det store Kukul Can Tempel, der ligesom en Pyramide hæver sig Hundrede Fod i Vejret.

Smukkest af Bygningsgrupperne i denne mystiske By er Krigernes Tempel, som for nyligt var Emnet for to store smukt illustrerede Bind, udgivet af Carnegie Institutionen.

Hvorfra kom de første Kolonister til disse Kontinenter? Hvorledes kan vi forklare de oprindelige Indbyggere, som Kolumbus og Kortez fandt, naar Opdagelser viser deres Stamfædres høje Civilisation? En Artikel af Rene Bache, som fandtes i de store amerikanske Aviser i 1921 giver et Svar paa det første Spørgsmaal. Betitlet som: »Hvorfor Videnskaben nu tror, at de mystiske Mayaer og Yucanfolk kom her fra det gamle Babylon efter Forvirringen af Folkets Tungemaal«, siger Herr Bache i en Del af sin Bog:

»Byerne og Pyramiderne, der blev bygget af Mayaerne, Meksikos civiliserede Indbyggere, som opblomstrede førend Aztecherne, er de største Oldtidsvidundere i Amerika.

En interessant Teori, der nu kraftigt holdes paa af Videnskabsmændene paa »The Smithsonian Institution«, er, at Mayaerne nedstammer fra Babylons Oldtidsindbyggere, som blev spredte over Jorden efter denne berømte Bys Erobring af Kyrus . . . . Dette Synspunkt bliver i høj Grad bekræftet af den særlige Lighed imellem Ruinerne og Pyramiderne i Babylonien, og de der blev bygget af Mayaerne i Yucatan. Som Tilføjelse dertil findes der andre Beviser paa, at Mayaerne kom fra et eller andet Sted i Asien.

I mere end Hundrede Aar, medens Videnskabsmænd har prøvet paa at opklare disse glemte Rigers Mysterium, et Problem, som paa ingen Maade er løst, har de Sidste Dages Hellige fundet en særlig Fortryllelse i Historien om disse Folk. De anerkender, at Gud i de svundne Tidsaldre har haft sin Haand med i disse store Nationers Rejsning og Fald. De besidder en Optegnelse om disse Folks religiøse og politiske Historie, en Optegnelse, der er blevet skrevet af mange Historieskrivere iblandt dette gamle Oldtidsfolk, en Optegnelse, der er blevet opbevaret ved Guds Magt. I disse de sidste Dage blev Barneprofeten Joseph Smith ført hen til det Sted, hvor denne skjulte Optegnesle var blevet opbevaret i fjorten Aarhundreder, og ved Guds Magt oversatte han de forbedrede ægyptiske Skrifttegn til det engelske Sprog. Den højst interessante Bog paa 522 Sider — Mormons Bog — fortæller om de successive Emigrationer til det vestlige Fastland. Jarediterne — som tog Del i den

første Emigration, kom fra Babylonien paa det Tidspunkt, da Folkenes Tungemaal blev forvirret. De andre to Grupper kom fra Jerusalem ca. 600 Aar før Kr. Da Mormons Bog er en Optegnelse om en anden Gren af Israels Hus — da den er Efraims Stav — har den et Budskab, der er af stor Betydning for hele Verden.

Sammenkomst for skandinaviske Kirkemedlemmer

i Hyrum, Utah 7—8. August 1937.

Den aarlige Sammenkomst af skandinaviske Sidste Dages Hellige i Utah i August til Minde om det gengivne Evangeliums første Forkyndelse i København forløb i alle Maader til stor Glæde for alle Skandinaver, som kom til de herlige evangeliske Vidnesbyrd-Møder og til Koncerten, der fandt Sted Lørdag Aften den 7. August.

Forhenværende Missionspræsident Holger M. Larsen var Formand i Sammenkomstens Hovedkomité, som flere andre forhenværende Missionspræsidenter var Medlemmer af.

Det første af Møderne begyndte Lørdag Kl. 14 med Professor Henry Otto som Leder af Fællessangen. Efter Sang og Bøn bød Byens Borgmester, Louis P. Maughan de tilstedeværende velkommen. Præsident Holger M. Larsen takkede for Velkomsten og udtalte Ønsket om, at Sammenkomsten maatte blive vellykket. Flere Brødre, velkendte fra tidligere Missionsvirksomhed i Norden, talte til Forsamlingen.

Mødet Søndag Formiddag Kl. 10 var ligeledes præget af Herrens Aands Nærværelse. Efter at Præsident Holger M. Larsen havde budt den store Forsamling velkommen bar følgende unge, nylig hjemvendte Missionærer fra de skandinaviske Lande Leo Høvik, Robert Nielsen, Oscar Gundersen, Carl Clausen og Le Roy Strand ydmyge og ypperlige Vidnesbyrd om deres Virksomhed som evangeliske Budbærere. Endvidere talte forhenværende Missionær Arnold Bergesen.

Mødet Søndag Kl. 14: »De syngende Mødre« fra Hyrum Stav beærede Konferencen med deres Sang ved dette Møde. Præsident Holger M. Larsen oplæste et Brev fra Ældste John A. Widtsoe af de tolv Apostles Raad, i hvilket denne beklagede, at han ikke kunde være nærværende ved Mødet. Præsident Larsen oplæste ligeledes et Brev fra Missions-

præsident Alma L. Petersen, hvori denne henstillede til de skandinaviske Hellige at abonnere paa »Skandinaviens Stjerne«.

Ved Mødet talte følgende: Forhenværende Missionspræsident Søren Rasmussen, Søster Woolley, Apostel Erastus Snows yngste endnu levende Datter, Ældste John Andersen, Ældste Hans Knudsen, Ældsterne Aaron Christensen og Anthon J. C. Sørensen, forhenværende Missionspræsident Joseph L. Petersen, Ældste Søren Jespersen, Præsidenten for den danske Organisation i Salt Lake City, C. N. Christensen, assisterende Historieskriver Andrew Jensen. Præsidenten for Hyrum Stav, D. M. Bickmore sluttede Talernes Række, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af: »Hav Tak for Profeten, du sendte« og Taksigelse ved Ældste O. C. Thoresen.

Niels F. Green.

Guds Rige.

Raadet ved Adam-ondi-Ahman.

(Sluttet)

»Men vogter eder, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes af Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, saa hin Dag kommer pludseligt over eder som en Snare. Thi komme skal den over alle dem, der bo paa hele Jordens Flade. Og vaager og beder til enhver Tid, for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting, som skulde ske og bestaa for Menneskesønnen.«

Følgende Befaling kom til Kirkens Medlemmer i Januar Maaned 1831: »Men sandelig siger jeg til eder i denne Tidsalder, I skal ikke have nogen Konge til at regere over eder, for jeg vil være eders Konge og vaage over eder.«

Dette vil være, naar han stiger ned fra Himlens Skyer i Kraft og megen Herlighed. Lad alle Folk vide, at Lignelsen om Figentræet er ved at blive opfyldt i Dag. Træet strækker dets Blade frem, og Sommeren er nær. Der er blevet os fortalt, at naar vi ser disse Ting finde Sted, vil alt, der er blevet sagt angaaende Kristi Komme, blive opfyldt. »Sandelig, siger jeg eder, den Slægt, i hvilken dette skal ske, skal ikke forgaa, førend alt det, jeg har talet, er blevet opfyldt. Endskønt de Dage skulde komme, da Himlen og Jorden skulde forgaa, skulde mine Ord dog ingenlunde forgaa; men de skulde alle vorde opfyldte.« (Den kostelige Perle. J. S. S. 1. Kap. 34—35. Vers.

Til Trods for alle de Advarsler, som er blevet givet og det Budskabs Tydelighed, som er kommet til os, vil Verden fortsætte med dens Gerninger, idet den kun vil give lidt Agt, indtil den Dag skal komme over dem. Derpaa skal der være stor Jammer, ligesom der var iblandt Nephiternes Ødelæggelse den Gang Kristus blev korsfæstet.

»Og ligesom Noahs Dage var, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagene, før Syndfloden aad og drak, tog til Ægte og bortgiftede indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken, og ikke agtede det, førend Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse ogsaa være. Da skulde to Mænd være paa Marken; den ene tages med og den anden lades tilbage. To Kvinder skulde male paa Kværnen; den ene tages med og den anden lades tilbage. Vaager derfor, thi I vide ikke paa hvilken Dag eders Herre kommer. Men dette skulde I vide, at dersom Husbonden vidste i hvilken Nattevagt Tyven vilde komme, da vaagede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. Vaager derfor, thi I vide ikke paa hvilken Dag eders Herre kommer.« (Matt. 24: 37—42.)

Præsident Grants Besøg i Danmark.

Den 14. August 1937 havde vi den Glæde, at Præsident Heber J. Grant, Præsident Richard R. Lyman, Præsident Joseph J. Cannon og Hustru, Lucy Grant Cannon og Joseph Anderson kom fra Hamburg til Esbjerg, medens Søster Clarissa Beesley ankom med Englandsbaaden senere paa Dagen.

Præsident Grants Selskab kom til Esbjerg Kl. 16,30 og blev paa Banegaarden modtaget af Præsident Alma L. Petersen og Hustru samt 60 Missionærer, og i det samme Øjeblik Præsident Grant kom til Syne sang Missionærerne og de tilstedeværende Søskende »Hav Tak for Profeten«, som gjorde et stærkt Indtryk paa Præsidenten og hans Rejseselskab. Hele Selskabet blev saa ført til Centralhotellet, hvor pæne og gode Værelser stod parat, og hvor de indtog deres første danske Maaltid, som gjorde stor Lykke.

Kl. 19 begav hele Selskabet sig til den nye Kirke, der netop er opført. Der blev saa afholdt et Præstedømsmøde for Missionærerne og Brødrene, hvor Præsident Grant og øvrige Gæster bar deres Vidnesbyrd.

Efter dette Møde mødtes Præsident Richard R. Lyman, Joseph J. Cannon, Søster Cannon og Søster Beesley med Ungdomsforeningerne og gav dem Instruktioner.

Søndag Morgen den 15. August Kl. 10 fortsattes Konferencen med Salen fyldt. Her aflagde Grant et kraftigt Vidnesbyrd, og Ungdomsforeningerne og Grenen overrakte dem Blomster i rødt og hvidt. Om Eftermiddagen var der atter Møde, hvor Præsident Grant indviede den nye Kirkebygning; atter var Salen fyldt til sidste Plads. — Til Aftenmødet havde vi lejet en af de største Sale i Esbjerg, hvor en meget stor Forsamling havde indfundet sig, bl. a. en Del Journalister. Her talte alle Gæsterne.

Mandag den 16. August naaede Selskabet København. Efter Middagen tilbragte Selskabet Aftenen i Tivoli, hvor de med Begejstring lyttede til den fremragende Musik. De glædede sig ligeledes over de skønne Omgivelser og saa den vidt berømte Pantomime.

Den næste Dag drog Selskabet i Bil op langs Kysten og besøgte bl. a. Dyrehaven. Derfra gik Turen videre til Helsingør, hvor det berømte Kronborg Slot blev beset og ligeledes Hamlets Grav. Fra Helsingør gik Vejen over Fredensborg, hvor det historiske og skønne Slot var Genstand for megen Beundring. Slottet og Parken var noget af det smukkeste, Præsident Grant havde set.

Hen paa Aftenen naaede Selskabet tilbage til København, hvor Præsident og Søster Petersen havde Middagen parat. Om Aftenen overværedes Ungdomsforeningernes Møde.

Om Onsdagen besøgte Selskabet forskellige Steder af Interesse, hvoriblandt var Thorvaldsens Museum, der interesserede ved sine vidunderlige Kunstværker.

Om Aftenen afholdtes der Møde, hvor den store Sal var fyldt til sidste Plads.

Næste Morgen rejste Selskabet til Malmø; men deres Besøg i Danmark vil længe blive husket af saavel Missionærer som Søskende. Det var Virkeliggørelsen af et længe næret Ønske hos Søskende, at de maatte faa det Privilegium at høre Herrens Profet, og Besøget var af stor Betydning.

Redaktionelt.

Tre Faser af Tro.

Tro er blevet defineret paa mange forskellige Maader. Der kan maaske opnaas almindelig Enighed om den Tanke, at Tro er Tegn paa fast Overbevisning. Der findes ikke i-

den nogen Negativitet, men den findes altid at være paa den positive Side. Saa positiv er selve Kernen i Troen, at der er blevet sagt: »Tro er den bevægende Aarsag til al Handling.« Er dette sandt er enhver af Livets Handlinger Udtryk for den Tro, der gik forud for den, og paa samme Tid kan man sige, at det, der ikke blev gjort, var en Følge af Mangel paa Tro, at akceptere dette som Sandhed bringer os til en Forstaaelse af den mægtige Kraft, der er i Troen, og vi mindes Pauli Ord i ellevte Kapitel af Brevet til Hebræerne, hvori han opregner de mange vidunderlige Ting, som er blevet udført ved Troen.

TRO PAA OS SELV er

den Kraft, der driver os fremad. I den Udstrækning, hvori vi besidder den gør vi Fremskridt. Nogle er tilbøjelige til at tilskrive deres Mangel paa Sukces den Omstændighed, at Skæbnen og Omgivelserne har været dem ugunstige, men efter al Sandsynlighed er vor Fremgang et temmelig godt Barometer for den Tro, vi har paa os selv.

Der findes en vidunderlig Spore til fortsat Fremgang i den evangeliske Lærdom, der siger os, at vi virkelig er Guds Sønner og Døtre, og at der i os er en Gnist af Guddommen. En Forstaaelse af den Kendsgerning burde inspirere os med en saadan Tro paa os selv og vor Bestemmelse, at vi stadig vilde gribe efter de uendelige Muligheder, der ligger aaben for os.

Naturligvis forudsætter denne bedre Forstaaelse af os selv og den Spore, som er i os TRO PAA GUD. Det er vidunderligt at have Forstaaelse af Guds Alvidenhed, Almagt og Allestedsnærværelse. Men føj dertil en Forstaaelse af, at et saadant almægtigt Væsen i Virkeligheden er vor kærlige Fader, hvis hele Tanke er vor Fremgang og Velbefindende, hans Børn. Da burde vi være i Besiddelse af en saadan Tillid — Tro — at intet kunde hindre os i vor March mod de store Højder.

Nephis Liv skulde være en Inspiration for alle, som læser derom. Han havde en vidunderlig Tro paa sig selv, der kun blev overgaaet af hans Tro paa Gud. Han stod paa Bredden af det mægtige Hav, der saa vidt han vidste aldrig var blevet besejlet af noget Menneske. Der blev det ham befalet at bygge et Skib, hvormed han kunde befare det ukendte Hav. Hvad kendte han til at bygge et Skib? Hvad havde han at bygge det med? Men Herren befalede, og han vidste, at han kunde udføre det. Han havde ingen Redskaber, Materiale eller Arbejdere, for dem, han skulde stole paa lo ad ham og hans Forsøg. Men een Ting, der var af væsentlig Betydning for Sukces besad han i rigt Maal — Tro paa sig selv og Tro paa Gud. Han havde tidligere fattet

den Sandhed, og den blev siden hen en dominerende Faktor i hans Liv, at »Herren giver ingen Befalinger til sine Børn uden han skal berede en Udvej for dem, at de kan blive i Stand til at udføre de Ting, som han befaler dem at gøre.« Skibet blev bygget, og Havet krydsedes i Sikkerhed.

Men Tro paa sig selv og Tro paa Gud er ikke tilstrækkeligt til at leve Livet fuldt og helt. Vi maa ogsaa have TRO PAA VORE MEDMENNESKER. Mesteren har sagt: »Du skal elske din Næste som dig selv« og »Uden I er et, er I ikke mine«. Undertiden skuffes vi i vor Tro paa vore Medmennesker. Men er det i Grunden ikke Undtagelsen, der bekræfter Reglen? Tænk et Øjeblik over de utallige Tilfælde, hvor vi stoler paa vore Medmennesker og vor Tro paa dem hævdes med Held. Der er blevet sagt, at den, »der har Tillid til alle Mennesker kan blive skuffet, men den, der tvivler paa alle Mennesker vil blive fortæret.«

Verdens sociale og økonomiske Struktur er bygget paa Tillid. Uden Tillid vilde der være Opløsning og Kaos; med den følger Organisation og Orden. Mennesker er afhængige af hinanden, og i den Udstrækning, hvori vi har Tillid til hinanden, vil vi have Fremgang. At tænke godt om andre beriger Sjælen og gør os mere egnet for det mere fuldkomne Liv.

Fra Missionsmarken.

KØBENHAVN: Torsdag den 2. September 1937 havde Koret arrangeret en Festlighed for dets Dirigent, Broder Valdemar Jacobsen i Anledning af dennes 10 Aars Jubilæum som Leder af Koret.

Aftenen begyndte som sædvanlig med Sang, Bøn og Sang. Korets Præsident fremkom da med den overraskende Meddelelse for Broder Jacobsen, at de tilstedeværende skulde gaa ned i den lille Sal, hvor der var pyntet Borde; Blomsterne derpaa dannede en Harpe og Aarstallet 1927—1937, et ualmindelig fikst og smukt Arrangement, som gjorde Arrangørerne Ære. Der blev holdt nydelige Taler for Aftenens Æresgæst af Ældste William Ørum Pedersen og Præsident Alma L. Pedersen. Broder Jacobsen takkede rørt for de smukke Ord. I Løbet af Aftenen fik Broder Jacobsen overrakt et smukt Barometer med følgende Inskription paa en Sølvplade: Tak for 10 Aars trofast Arbejde.

Aftenen var et smukt og lyst Minde for Hædersgæsten saavel som Deltagerne, hvoriblandt ogsaa fandtes Broder Jacobsens Hustru og Datter Lillian.

Torsdag den 2. Juli havde Aarhus Grens Kor arrangeret en Koncert i Klosterets Have. Kl. 8 samledes Koret i den pragtfulde

gamle Have, og trods Aftenens Kølighed, var en stor Del af Stiftelsens Beboere nede i Haven, men de mange aabne Vinduer i det store Kompleks fortalte, at rundt i Stuerne sad de og nød Sangen, der vældede op under de store gamle Træers mægtige Kroner.

Af Programmet, der indlededes med »Kom Hellige«, Bøn og »Nu Zions Banner vajer«, maa særligt fremhæves Peder Olsens Udførelse af en stakkels sorgbetynget Mand, »Ret som Ørnen stiger«, sunget af en Herrekvartet (Enoch Thorne, Richard Nielsen, Melvin Liljenquist og Ray Frandsen); rytmefast og sikkert klang Sangen gennem den dunkle Aften. Conrades Solnedgang: »Det spredes mer og mer, det dunkle Graa« blev sunget med en Følelse, en Nuancering, som ikke tidligere. Højst naaede Koret i: »Se jeg staar ved Døren«, hvor navnlig 2. Sats, der i Klangskønhed og harmonisk Afstemthed naaede langt over, hvad Koret hidtil har præsteret. Det var en Nydelse at høre med hvilken Følsomhed det fulgte Dirigentens mindste Vink, og det var en Udførelse, som Lederen Thorvald Jensen havde al Ære af, hvilket ogsaa blev bemærket, da Administratoren bragte Koret Stiftelsens Tak med Ønsket om atter at maatte høre Koret ved en anden Lejlighed.

Mandag den 21. Juni arrangerede Kvindelig Hjælpeforening i Aarhus en Udflugt til Zoologisk Have for Grenens ældre Søskende, og der var livlig Tilslutning, saavel af ældre som af de yngre.

Efter at være samlede blev der indtaget en lille Forfriskning, idet Broder Wohlert Nielsen havde stillet Jordbær til Disposition, og den lille Opmærksomhed vakte megen Glæde, og rystede Selskabet godt sammen, saa Humøret stod højt, da Rundturen gennem Haven begyndte. Efter at Seværdighederne var gennemgaaede, samledes man ved Aftensbordene, hvor det medbragte Smørrebrød blev nydt, hvorefter man brød op saa betids, at alle kunde naa at komme til Aftenens Møder. Alt i alt: En vel anbragt Dag, som alle Deltagerne var enige om at takke Arrangørerne for.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Nummer, 6 Kr. pr. Aar.
Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.
Medredaktør: *Orson B. West,*
Priorvej 12, København F.

Olaf Mortensens Bogtrykkeri Blaagaardsg. 36 D